

Deia Axular: "No difícil, sinó fàcil. No tancat, sinó obert. No pesat, sinó lleuger i agradable".

Dij, 25/08/2011 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

"Si vas escriure una prèvia del viatge papal hauries de fer un balanç del mateix", em dic a mi mateix. "Quantes vegades t'has adonat que de un fet, publicat en un mitjà de comunicació, no coneixes el seu desenllaç. A la Facultat, en Llorenç Gomis, et va ensenyar entre d'altres coses que els fets noticiosos han de ser seguits des de el començament fins al final. I perquè no ho fas?. Mira podries fer com un termòmetre on a dalt figuressin els "fets calents" i a baix, els freds. Però això es trencar el format que prou et va costar trobar".

No. Prefereixo fer el format de sempre. La primera paraula que em ve al cap es "intel·ligència". Em temia el pitjor i he de dir que la JMJ de Madrid ha estat prou intel·ligent. Tant Benet XVI com el seu amfitrió, el Cardenal Rouco Varela, no han estat ofensius com podrien haver estat. Ja se que moltes persones es fan mans i mànigues pel que diuen, però en altres ocasions han dit el mateix però d'una manera mes grollera.

Els que no van estar tant sensibles son els seus portaveus. Monsenyor Martínez Camino, secretari general de la conferencia Episcopal, va dir que els que es volien manifestar en contra de la JMJ eren "grupúsculs minoritaris que el que volen fer es parasitar". A mi aquestes paraules em semblen ofensives, gens intel·ligents i, sobre tot, poc cristianes. Tampoc van estar fins els responsables de les forces de seguretat: el calor els hi ha fet perdre la paciència. Doncs deu ni do, la que hauran de mostrar en el futur, perquè els manifestants indignats tot just han tret el cap.

També vull felicitar als responsables de l'organització. Perquè no? Si el calor propi del mes de juliol a Madrid no hagués arribat al bell mig de la visita papal amb la tempesta inclosa, podríem dir que tot va marxar segons el que era previst.

Però anem al moll de l'os. Penso que no avancem. Som al segle XXI i continuem dient el mateix de sempre. Hi ha la sort de que el missatge de Jesús es tant universal que traspasa èpoques, historia, que ens dona resposta als interrogants i a la sensibilitat dels éssers d'avui. Però no som capaços de compassar l'Església a la societat del ss. XXI. La nostre jerarquia no es capaç de fer-ho. Sembla que no surtin de les posicions doctrinals mes severes, mes dogmàtiques. Benet XVI, el bisbe de Roma, de qui m'agrada la seva voluntat no pot o no vol anar més enllà. Per què?. Es un problema d'edat?, es una qüestió d'aïllament dins dels pesats murs del Vaticà?, es el pes de la seva historia personal sens dubte traumàtica si seguim les seves passes des de que era un jove teòleg fins avui?.

Comparteixo amb ell la voluntat de posar a Jesús en el centre de la vida de tots els creients, no sols dels joves, però discrepo quan diu "No es pot seguir a Jesús en solitari. Qui cedeix a la temptació d'anar "per el seu compte" o viure la fe segons la

mentalitat individualista, que predomina a la societat, corre el risc de no trobar mai a Jesucrist, o d'acabar seguint una imatge falsa d'Ell" però que ho facin en el si de L'Església Catòlica". En primer lloc posem en dubte, un altre vegada, a les altres professions cristianes. Però, sobre tot, perquè en la nostra Església en moltes ocasions fa un fred que pela. Aquí hi ha un dels motius del perquè moltes persones decideixen seguir a Jesús en solitari, lluny dels altres cristians. No es per la mentalitat individualista que predomina a la nostra societat, un dels problemes més greus que hi ha i que els cristians ens haurem de prendre en serio. Si se'm permet, es motiu per una croada pacífica del ss. XXI

Qui posa portes a L'Església els que son fora o els que son dins?. Algú ha vist que les portes d'una casa es barrin per fora?. Ho diré des de una perspectiva de marketing, per què no preguntem els que son fora quins son els motius per no voler entrar?. Els hi direm, com el bisbe Martínez Camino, que ho fan doncs son uns paràsits?. Jesús va insultar algú?, Va ser prepotent amb qualsevol dels seus coetanis?. I recordaré les seves paraules, "qui, quan un fill li demana pa li dona una pedra?.

Pels joves també hi ha preguntes en la meua motxilla que no es de la JMJ: On sou els diumenges?, Per què us veig a la tele i quan vaig a compartir la missa dels diumenges no hi aneu?, Per què a vegades em sembla que soc el més jove que seu als bancs de la parròquia quan fa molts anys que soc a aquesta vida?. Jo també vull sentir-vos, escoltar-vos, veure-us, però sobre tot compartir amb vosaltres les pregàries i els sentiments.

I a L'Església Espanyola li dic amb la veu ben alta: Feia falta organitzar el via crucis en ple mes d'agost, amb aquelles senyores de negre, amb mantellina i "peineta"?. Els legionaris i càntics tant religiosos com "el novio de la muerte" que feien allà?. Rebuig es el que em provoca. El missatge de Jesús no es de dolor i patiment; es d'alegria, goig i pau. El color dels cristians i dels catòlics no es el morat ni el negre, es el blanc, el color de la llum.

No sabia com titular aquesta crònica. La frase me l'ha donat l'esplèndid Anjel Lertxundi, premi Nacional d'Assaig 2010. Axular es el sobrenom que portava Pedro de Aguerre y Azpilicueta, nascut a Navarra el 1556, escriptor en èuscar, i considerat el millor prosista de la literatura basca. Representa el mateix que Shakespeare al anglès o Cervantes al castellà. Axular fou predicador abans que escriptor i considera que la vida es el camí cap a Deu i per tant s'ha de viure amb plenitud i goig. Anjel Lertxundi diu molt bé que Axular no es referia a l'escriptura quan escrivia aquestes paraules, però que les seves paraules podrien figurar en el frontispici de la millor preceptiva literària ("Vida y otras dudas", Ed. Alberdania). I jo afegeixo que en el frontispici de la millor vida cristiana.